

Sumari

nº6

Euskadi:

La solució es canviar de política, no pas tornar als atemptats!

pàg 2,8,9
pàg 13 y 14

L'esquerra i la injerència humanitària

Txetxènia:

Fora tropes ruses, armes per la resistència, reconeixement de la independència!

pàg 14

Declaració del POI (extractes)

pàg 15

Colòmbia; *Yankees go home!*

pàg 16

Lluita Internacionalista és una publicació de militants del Partit Revolucionari dels Treballadors (PRT) que realitzen una experiència política diferent de la majoria del PRT. La decisió d'aprobar la realització d'aquesta experiència va ser votada unànimement pel III Congrés del partit i ratificada pel Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-CI).

TAULÓ D'ANNUNCIIS

L'agenda

- **12/12-12hs:** Pza Universitat.Mani: "Fora tropes ruses de Txetxènia.
- **14/12-Madrid.** Delegats/des Funció Pública: contra els pressupostos i l'"acord 2000"
- **15/12-13 hs:** Pza St.Jaume.Concentració: en defensa de l'ensenyament públic.
- **16/12-12'30hs:** Delegació de Gov. de BCN.Delegats/des de la Funció Pública: contra els pressupostos i l'acord 2000
- **16/12-19hs:** Fac.de Relacions laborals-UB. Xerrada: les ocupacions de terres al Paraguai
- **18 i 19/12-** Pza.St.Jaume. Acampada i vaga de fam: llibertat Benjam Ramos.
- **19/12-19hs:** Pza.St.Jaume.Concentració de suport als presos d'Euskadi

Passar per l'imprimta a recollir els diptics etc.

De Trotsky:

"Els buròcrates fan tot el possible, en les paraules i els fets, per demostrar a l'estat "democràtic", fins quin punt són indispensables i dignes de confiança en temps de pau, i especialment en temps de guerra"

"Sobre els sindicats"

*Com deia "la mula sàvia":
"Si el sistema es un flum d'oli la flama el capital no entenc massa l'estatègia de posar oli al fanal"*

... li van dir 3 i 4 palautes, però no vol ser okupa...

Sabieu que entre tots/es li pagarem al príncep la construcció d'una caseta, de 700 milions?!

I al terreny dels "papis"

Això és perquè tindrà les oficines reials de prop, per anar a treballar cada matí...

El racó de les pintades

BARCELONA ARA

I SEMPRE ANTIFEIXISTA !!

Barcelona

La lletra:

"No era això, companys, no era això pel que varem morir tantes flors, pel que vàrem plorar tants anhels. Potser cal ser valents altre cop i dir no, amics meus, no és això."

Companys, no és això-Lluís Llach

Quan aquest diari surti al carrer ja haurà passat el 3 de desembre, data escollida per ETA per donar per acabada la treva. Argumenta que considera que el Pacte de Lizarra està podrit per responsabilitat del PNV i d'EA, perquè no han mantingut els compromisos per avançar en un procés Constituent basc, mentre el Govern central no para d'intensificar la pressió policial. ETA espera que la lluita armada reactivi el procés.

A les editorials dels LI 3i4 exposàvem les esquerdes que s'estaven obrint entre els firmants del Pacte de Lizarra i les tensions, desesperació i impaciència a les bases d'HB. El comunicat d'ETA de l'agost ja era un seriós advertiment, la vaga de fam dels presos juntament amb la crida a no participar a les generals denotaven la radicalització del discurs abertzale empantanegat al Pacte de Legislatura i sense veure per enlloc un procés constituent que permetés als bascos l'autodeterminació, és a dir, que ells decideixin tal com havien explicat.

Certament el procés de sobirania d'Euskal Herria, el seu dret d'autodeterminació, no ha avançat en els 14 mesos posteriors a Lizarra, i el Govern autònom PNV i EA -sortit del Pacte de Legislatura amb el suport d'HB- ha continuat amb la política de gestió de l'autonomia basca només alterada per algunes declaracions fortes d'Arzallus.

Què pot canviar amb els atemptats? Si se succeeixen els atemptats d'ETA es permetran noves excuses al govern per augmentar la repressió i renaixerà l'esperit d'Ermua, és a dir, el suport de masses a la repressió del règim contra el poble basc. La

lluita armada aïllarà més el moviment abertzale, aprofundirà la divisió de la classe obrera basca. Els atemptats contribuiran més a enfortir la política del règim, i no al contrari, com ho havia aconseguit en l'esperit d'Ermua. No creiem que aquest retorn a les armes preocupi gaire a Aznar i al seu govern, donat que han fet el possible per arribar a aquesta situació i, a més, els atemptats als seus regidors han donat al PP rèdits electorals enormes i, al contrari, els darrers atemptats havien obert esclatxes importants al moviment abertzale.

El que cal no és pas tornar als atemptats sinó canviar de política!

Però el principal problema és en la política que les armes afavoriran: creure en les institucions i en la consecució de la sobirania mitjançant negociació amb els poders de la Monarquia és una enorme falsedat. Aquesta política que va dir-se inicialment "negociació", després "alternativa democràtica" i ara "Pacte de Lizarra" és un veritable carreró sense sortida per al poble basc. El que ha fallat aquests 14 mesos no ha estat l'absència d'atemptats d'ETA, sinó una política oposada a Lizarra i al Pacte de Legislatura, que posés el centre en la mobilització i no en les institucions; una política que busqués la unitat de la classe obrera basca ara que, després de la vaga contra les 35 hores del maig, feia passes tímides cap a la unitat amb les seves reivindicacions i que comportava un xoc amb la burgesia basca, el seu partit el PNV i el seu Govern; una política que busqués la solidaritat amb els altres pobles i els treballadors de l'Estat espanyol... però Lizarra i el Pacte de Legislatura van dibuixar el camí oposat.

El que cal no és pas tornar als atemptats sinó canviar de política!

Els Pressupostos Generals de l'Estat avancen en els tràmits parlamentaris. A l'anterior número de LI presentàvem els motius que obligaven a convocar mobilitzacions per aturar-los: privatitzacions, retallades de serveis públics, desviació de fons públics a les butxaques empresarials i, en fi, una nova congelació del poder adquisitiu del treballador del sector que se suma a les pèrdues que l'acord consolida. Denunciem l'acord Govern-CCOO-CSIF que fixava els sous per aquest any i cridem CCOO a retirar-ne la signatura.

Les manifestacions de Barcelona de l'ensenyament secundari, les aturades de Renfe, les mobilitzacions a la mineria lleonesa i, especialment, les mobilitzacions de les drassanes del sector naval comencen a imposar un canvi de dinàmica en el llarg procés de desmobilització a què assistim. El 14 de desembre a Madrid i el 16 a Barcelona, els sindicats que no van firmar l'acord retributiu amb el Govern han convocat els delegats d'administració pública, ensenyament i sanitat per expressar el refús a l'acord salarial. Com a mobilització per aturar els pressupostos i imposar un canvi de política salarial pels funcionaris és poc, però no per això s'ha de deixar d'impulsar i exigir que els delegats del sector públic es constitueixin en assemblea i fomentin la convocatòria de mobilitzacions de tots els treballadors del sector contra els PGE.

“Aquí no es rendeix ningú, avui com ahir hi ha raons per lluitar”

Així encapçalava la pancarta que el 21-N es va desplegar a la mani antifeixista a Madrid. Més de 3000 persones es varen manifestar davant un fort dispositiu policial. L'inspector en cap de la policia ja havia anunciat “que no es passin ni un pèl, serem extremadament durs”. Dura repressió contra els que es varen pronunciar contra el feixisme i la llei d'Estrangeria, mentre que els feixistes corren lliures enfilant magrebis o joves amb el cabell de colors. Dura repressió com la que varen utilitzar a la mani de Barcelona apallissant i empresonant desenes de joves. Mentre Ynestrillas continua amb les seves fanfarronades i els seus seguidors clamen el vell discurs de “Dios, Patria y Justicia” al peu de l'estàtua

de Franco.

Hi ha raons per seguir lluitant. La mani de Madrid, molt més nombrosa que anys enrera, assenyala quin és el camí: als feixistes ni aigua, enterrar la llei d'Estrangeria, aturar la desregularització laboral, els contractes en precari, els salaris miserables, enterrar les ETTs... I sobretot, fer-ho sense perdre la memòria històrica, repetint – com en aquesta mani- el record als advocats laboralistes d'Atocha assassinats pels ultres, lloc on es va dipositar un ram de flors en record dels companys caiguts.

Els no es van rendir; aquí ningú es rendeix.

Miguel

Judici contra joves antifeixistes

El passat 22 de novembre, es va realitzar en els Jutjats de Barcelona el judici contra els 7 joves antifeixistes detinguts el 12 d'octubre de 1998 (una dels quals ni tan sols estava en el lloc on es deia que

l'havien detingut). La mobilització va ser considerable per ser un dilluns pel matí, i la quantitat de gent que va entrar, va fer que a que el judici es realitzés a la sala d'actes, que va quedar plena. Van ser més de 6 hores ininterrompudes en que vam escoltar declaracions dels testimonis de l'acusació absolutament contradictoris com la dels propis policies davant les preguntes del fiscal. Ja d'entrada aquest havia reduït els càrrecs i per tant les penes sol·licitades. Falta que en les properes setmanes es conegui el resultat, però sigui quin sigui aquest, la lluita continua fins aconseguir que tots els antifeixistes quedin lliures i sense càrrecs.

Corresponsal.

Contra els maltractaments: mobilització

Convocats pel Fòrum de Madrid i coincidint amb el Dia Internacional contra la Violència, més de 1500 persones es van manifestar a Madrid contra els maltractaments i la violència contra les dones. Al mateix temps, des del govern i els seu aparell d'Estat s'insisteix en fer-nos creure que els jutges

i les cases d'acollida solucionaran el drama de les dones maltractades. Massa agressions, massa morts i massa assassins en llibertat als quatre dies, ens demostren que aquest govern i aquest sistema no seran els qui aturin la situació.

Mentre les dones pateixen la cara més dura de l'atur, del treball en precari, de lleis i jutges que emparen i emeten sentències insultants contra la dignitat de qualsevol dona i qualsevol treballador, seguirem assistint a més enterraments. Només la mobilització permanent de les dones i dels treballadors aconseguirà revertir la situació. I aquí la responsabilitat dels nostres sindicats és òbvia. Ells son els primers que haurien d'impulsar la mobilització que els dies 25 de cada mes es celebra a Madrid. Ells són els primers que haurien de prendre el control de les cases d'acollida i de campanyes de conscienciació en els “tajos”. Cap agressió hauria de quedar impune i són els treballadors els primers que han de fer seva aquesta batalla. Cap obrer pot girar el cap quan sap que el qui té al costat posa la mà sobre la seva companya.

Miguel R.

Cap a la negociació del Conveni Col·lectiu

A l'Ajuntament de Barcelona es va obrir el procés per a la negociació del conveni 2000, una Plataforma de conveni acordada per la majoria del Comitè d'Empresa, la Junta de Personal i les Comitès dels diferents Patronats i Instituts Municipals. Es va començar amb bon peu, doncs és important i necessari un acord marc de tots els treballadors municipals, tant de l'empresa mare –l'Ajuntament– com de les ramificacions que han anat creant, instituts i patronats; amb això s'intenta que els treballadors en el seu conjunt tinguin els mateixos drets, la qual cosa, ens facilita la lluita unitària del conjunt de treballadors públics del municipi.

La plataforma recull les reivindicacions, algunes d'elles històriques, del conjunt de treballadors donat que amb elles es pal·liaran deficiències que afecten els propis treballadors municipals, els treballadors en el seu conjunt, la població més desfavorida, i els ciutadans de BCN.

Per això la Plataforma recull com a punts prioritaris:

1.- Acord marc per a tots els treballadors municipals.

El dret dels representants dels instituts i patronats a ser part integrant, activa en la negociació col·lectiva.

2.- L'elaboració de la relació dels llocs de treball.

Forma de pal·liar les desigualtats econòmiques existents en l'administració local, clarificar les funcions i tasques dels professionals....

3.- Reducció de la jornada laboral a 35 hores, acompanyada de l'Oferta Pública d'Ocupació. Amb això, en un país d'un alt percentatge d'atur o ocupació en precari, milloraria les condicions de treball dels

treballadors avui públics i es permetria l'entrada al món actiu dels treballadors a sectors avui a l'atur.

4.- Increment del 3,6 dels salaris amb clàusula de revisió salarial.

Els treballadors públics portem anys perdent poder adquisitiu amb les limitacions del PGE, i tampoc s'ha oblidat que el cost de vida a una ciutat com BCN és superior a altres llocs de l'Estat.

La negociació del conveni de l'Ajuntament de BCN, com de totes les administracions, no serà fàcil per a dues raons: la política restrictiva del govern amb els seus propis treballadors i serveis, i els acords amb un dels sindicats majoritaris, CCOO, amb l'acord del 2% més 18 milions de fons addicional al repartiment arbitrari de cada sector, la qual cosa suposa un obstacle per a tots a l'hora de negociar convenis.

Per això la solució, és a dir, la possibilitat d'aconseguir trencar els màxims salarials, l'increment de les plantilles, aturar els processos de privatització, etc., passa perquè els signants del pacte trenquin la firma i s'organitzi el conjunt dels treballadors de l'Administració –des dels estatals als locals– en lluita contra els Pressupostos Generals de l'Estat de forma unitària. D'aquesta forma podrien concretar-se després uns convenis que realment recollissin les necessitats dels treballadors i d'aquells pels quals treballem.

Marga Olalla

Al llarg dels diferents números de la nostra premsa anirem comentant els problemes que existeixen a l'Administració, donat que som molts i que necessitem diversos espais. Continuarà.

Educació d'Adults

Retorn al Departament d'Ensenyament

El dia 16 de novembre s'anuncia l'acord entre PP i CiU per la nova legislatura als mitjans de comunicació que permet donar suport a la reelecció de Pujol. El punt 11 de l'acord (segon document) manifesta l'assumpció de la formació d'adults pel Departament d'Ensenyament. La lectura d'aquest fet és el fracàs, un cop més, de la política de la Generalitat en el sector de l'educació d'adults.

Fa més d'11 anys que el Govern de la Generalitat va decidir traspasar les competències de l'educació d'adults al Departament de Benestar Social,

instrument que ha utilitzat CiU per tenir més influència als barris obrers i perifèrics, per aplicar una política basada en una concepció assistencial davant l'educativa, i per amenaçar amb un pla de privatització i de desmentallament de la xarxa pública. Des d'aleshores la Mesa de l'educació d'adults (organisme unitari integrat pels sindicats d'ensenyament i representants de zones y escoles d'adults) ha lluitat per aturar aquests plans. Aquest curs, fruit de les mobilitzacions, s'han guanyat petites batalles al Govern com és l'increment de plantilla (51

professors de secundària) o ara l'anunciat retorn a Ensenyament, punt que ens situa al lloc que ens correspon.

El bloc 3 de la plataforma de la Mesa era l'exigència del retorn al Departament d'Ensenyament de l'àmbit educatiu amb el reconeixement de la seva especificitat. Davant la convocatòria de les eleccions

i els seus resultats, la Mesa va creure oportú proposar una concentració a la Pça St Jaume pel 23 de novembre per demanar el retorn a Ensenyament i exigir els temes pendents per la "normalització" del sector (definició i consolidació de la plantilla, creació de tots els centres, augment de recursos...) però la falta d'un pla de lluita global, l'anunci de l'acord PP-CiU i la precipitació; va fer que l'assemblea decidís aturar-la. Malgrat la desconvocatòria, s'han realitzat altres accions com són: la presentació a la Mesa del Parlament d'una proposta no de llei per part de l'esquerra parlamentària (9-11-99) per fer efectiu el retorn a Ensenyament, la roda de premsa i les assemblees de zones per discutir-aprovar la plataforma per aquest curs i el seu pla de lluita

Cal valorar el retorn a Ensenyament com una batalla guanyada pel col·lectiu front al plans de la Generalitat i és fruit de les mobilitzacions. Però cal estar alerta ja que els plans del Govern no s'aturen ni a Benestar ni a Ensenyament. Tot això es podrà comprovar amb els pressupostos reductius de la Generalitat. Cal no baixar la guàrdia i sortir amb força per donar a conèixer les nostres exigències i continuar defensant el nostre model d'Educació Pública d'Adults. Però també s'ha d'emmarcar la lluita amb l'exigència d'una mobilització unitària contra els pressupostos.

Miquel Blanch

Contra els pactes a la baixa sense mobilització! Contra les imposicions en matèria salarial via Pressupostos Generals!

L'alternativa a la intransigència patronal són les mobilitzacions. I més en el cas de les Administracions Públiques, en què l'amenaça d'imposar les opcions dels governs a través dels Pressupostos Generals (sigui de l'Estat o Autònomic), limita greument la nostra capacitat de negociar les nostres condicions de treball. Això ho hem vist en les tres congelacions salarials que hem tingut.

Però també hem pogut veure com la negociació sense mobilització és una negociació a la baixa. En el tema salarial, els treballadors públics hem perdut un promig de l'1,6% del nostre poder adquisitiu cada any durant els darrers deu. L'acumulació situa entre un 15% i un 17% (segons diferents càlculs), la pèrdua de poder adquisitiu en aquests deu anys.

Aquestes raons, sumades a "l'Espanya va bien", fan difícilment comprensible la signatura el passat 24 de setembre per part de les direccions de CCOO, CSIF i el govern del PP, d'un acord sobre l'augment de retribucions per als treballadors de l'Estat per al 2000 del 2% general (la previsió d'augment de l'IPC és del 2,4%) i la creació d'un fons del 1,14% per augment selectius. Aquest acord ja ha estat superat per negociació a la Junta d'Andalusia, on l'augment general serà entre el 3,6% i el 3,9% (superior

en els sous més baixos). En el País Basc també s'han superat els augments del pacte.

A la Generalitat de Catalunya, CATA, UGT i CCOO diuen reivindicar un augment del 6% per al 2000. CGT, per la seva banda, s'ha definit contra tot el paquet pressupostari. Però s'està deixant passar el mes crucial anterior a l'aprovació dels Pressupostos Generals de l'Estat i no es preparen mobilitzacions prou importants com per desplaçar el sostre que aquests marquen. Funció Pública de la Generalitat, tradicional punta de llança neoliberal, ja fa un mes que ha anunciat que la seva opció es situa en augmentar el 2% de forma general, i destinar un altre fons (potser el 2% de la massa salarial global) per productivitat. Així pretenen ampliar el ventall salarial, la discrecionalitat, i la part variable del salari. Aquesta opció no permetrà ni tan sols mantenir el poder adquisitiu de manera general a tota la plantilla (1 punt perdut en l'any 1999 + 2,4 punts de previsió de l'IPC per al 2000 = 3,4 punts)

Per la retirada de la firma de la direcció de CCOO de l'acord de Madrid!

Per un pla de mobilitzacions per la recuperació del poder adquisitiu!

Protestes del professorat

La jornada de protesta del passat 24 de novembre, seguida per milers de professors de secundària dels centres públics, va posar de manifest el malestar generalitzat.

Hi ha dos factors principals que cal analitzar per entendre la situació que actualment està travessant l'ensenyament secundari públic:

- L'aplicació de la LOGSE
- Les condicions polític-econòmiques en què s'està portant a terme la seva implantació.

La implantació de la LOGSE ha significat, a nivell laboral del professorat, una forta reconversió, encoberta sota la progressiva i filosòficament avançada nova Llei del Sistema Educatiu. Aquesta ha afectat a tots els nivells de l'ensenyament però és en la secundària a on el seu pes ha estat més important per diversos motius:

1. El pas d'una secundària no obligatòria a una secundària obligatòria ha representat un canvi en el perfil de l'alumnat amb un augment de la diversitat en tots els aspectes.

2. La incorporació en els centres dels alumnes a partir de 12 anys que ha comportat canvis en les maneres i dinàmiques de treball del professorat i del propi centre.

3. Canvis en el pes de les diferents matèries que formen el currículum, amb disminució d'unes en benefici d'altres o la globalització en àrees. Canvis que s'han vist reflectits en la integració d'especialitats i/o desplaçaments del professorat degut a l'eliminació de les seves places.

4. La incorporació en els centres de secundària de professorat de Primària, situació que ha ocasionat fortes tensions.

A aquests factors que perfilen el nou marc de treball del professorat, clarament diferent del que tenia abans de l'aplicació de la LOGSE, hem de sumar **les condicions polític-econòmiques** en què aquesta aplicació s'està portant a terme.

La política que ha mantingut el Departament d'Ensenyament ha estat la introducció de mecanismes de mercat en el sistema educatiu, cosa que està produint el creixement del sector privat. Això es posa de manifest

en diversos aspectes de la seva política:

1. El manteniment i/o l'augment de concerts amb escoles privades en zones on, com a conseqüència de la disminució de la població s'estan tancant aules en els centres públics, fet que ocasiona el desplaçament forçós de professorat que portava anys treballant en el centre.

2. Ajudes econòmiques a centres privats per a adaptar-se a les exigències que marca la LOGSE, mentre es mantenen centres públics amb manca d'infraestructures o en barracons a l'espera de la construcció dels nous edificis.

3. Disminució de les partides pressupostàries destinades als centres, ja sigui de manera directa o indirecta com és l'eliminació de les dotacions en material didàctic (especialment de laboratori i de tallers) d'elevat cost.

4. Disminució progressiva de les plantilles emparant-se amb l'acord de plantilles signat amb CCOO i que ha representat l'aparició del mig professor.

La resposta del professorat

La resposta davant de la situació creada amb la implantació de la LOGSE ha estat diversa, com divers és el col·lectiu que formem el professorat de secundària, i s'ha donat amb major o menor intensitat i amb diferents signes des de l'inici de la seva implantació.

En aquest moment hi ha tres plataformes reivindicatives que lluiten en defensa de l'ensenyament públic i per unes millors condicions del professorat: L'Assemblea de Professorat de Secundària -sorgida el passat mes de juny com a conseqüència dels desplaçaments ocasionats pel tancament d'aules i que en aquest moment té el recolzament UGT, CGT i USTEC-STEs, però no de CC.OO-; la Plataforma Unitària -formada pels sindicats CC.OO, UGT, CGT i USTEC-STEs-; i l'Assemblea d'Interins i Substituts.

Aquesta divisió en el moviment reivindicatiu s'ha posat de manifest en els diferents camins que han seguit les diverses plataformes i els calendaris de mobilització que, si bé han confluït en la convocatòria de la concentració del passat 24 de novembre, segueixen mantenint les seves plataformes i els calendaris diferents de mobilització. Així les properes convocatòries de mobilització són:

-L'Assemblea d'Interins i Substituts convoca una concentració, només per a aquest col·lectiu, el 3 de desembre.

-La Plataforma Unitària Sindical convoca concentració pel 15 de desembre per a tot l'ensenyament públic.

-L'Assemblea de Professorat de Secundària vaga a partir de gener.

Però l'èxit de la convocatòria del passat 24 ha demostrat que només amb la unitat de tots podem aconseguir el nostre objectiu de defensa de l'ensenyament públic. Per això és necessari demanar tant a les Assemblees de Professorat com als Sindicats l'esforç per aconseguir la unificació de les plataformes i dels calendaris de mobilització.

Anna Morelló

Els estudiants de la UAB s'uneixen a la convocatòria del 15-D

L'Assemblea d'estudiants de la facultat de Lletres va decidir participar en la mobilització del 15 per reivindicar que també és necessari defensar la Universitat pública i denunciar uns pressupostos generals que retallen, més i més, els recursos de què aquesta disposa. La resta d'assemblees de la UAB discutiran la proposta d'aturada de classes i participació a la mobilització.

La solució és canviar de política,

Lizarra: dos mesos després d'Ermua

Per fer un balanç de Lizarra i el seu significat s'ha de partir de la situació en què va produir-se el pacte ara fa 14 mesos: en la major ofensiva del règim contra el moviment radical basc.

Al setembre del 98, data de la signatura de Lizarra i la declaració de treva d'ETA, va arribar-s'hi després de l'estiu més difícil que hem passat els que defensem el dret d'autodeterminació del poble basc. Fou el de l'execució de Miguel Angel Blanco que, després de l'anomenat *espíritu de Ermua*, va permetre al règim orquestrar –com mai abans no ho havia pogut fer– les mobilitzacions més grans contra ETA i el poble basc. Va permetre una manifestació a Bilbao encapçalada per Aznar de desenes de milers de bascos, com ell mai no hagués ni somiat. Però el procés d'aïllament del moviment abertzale, conseqüència fonamentalment de la seva mateixa política i accions, venia d'enrere: se succeïen retrocessos consecutius d'HB a les eleccions, apareixien moltes crítiques dins les seves files a les accions d'ETA. Tan fort s'havia considerat el Govern que va gosar fer allò que no havia gosat fer cap altre govern de la transició: va detenir tota la Mesa Nacional d'HB i va tancar l'Egin, mentre estudiava il·legalitzar HB, un partit amb més de 600 càrrecs electes. El PP no parava de pujar a cop d'atemptat. Aquest procés de consolidació del règim va espantar fins i tot sectors del PNV que

veïen com el seu espai polític s'anava estrenyent pel xoc directe entre els representants directes de la Monarquia i un moviment abertzale cada vegada més aïllat.

Així doncs, a Lizarra no s'hi arriba com a conseqüència d'un avenç en la lluita pels drets nacionals bascos sinó per l'avenç de les forces del règim contràries a aquest dret. La kale borroka era l'expressió d'un sector, en particular jove, que no trobava cap altra expressió de lluita que l'acció directa al carrer. Les fissures entre els presos d'ETA i als sectors de la direcció d'HB van arribar al màxim amb la pressió d'Ermua i fou aleshores que el sector Arzallus-Egibar del PNV va creure que hi havia les bases per tornar a prendre el timó i aconseguir la integració institucional del moviment abertzale, el que Arzallus va definir com "*hacer bajarles del monte*". Era, ni més ni menys, el mateix procés que hem vist en tants i tants conflictes guerrillers: "democratitzar-

los", és a dir, convertir-los en parlamentaris al servei d'unes institucions que tenen com a fi governar i legislar contra els treballadors i els pobles, en aquest cas sotmetre'ls a unes institucions monàrquiques que tenen escrit amb lletres majúscules a la seva carta Constitucional que Espanya és una i indivisible, és a dir, que no hi cap cap dret d'autodeterminació per als pobles.

Si sempre hem destacat un aspecte positiu d'HB no és el seu suport a la lluita armada sinó la seva negativa a reconèixer la legitimitat constitucional. Després de Lizarra, aquesta premissa canviava i s'arribava a creure allò que, des de dins i mitjançant la negociació, era possible arribar a qüestionar els ciments de l'Estat. Lizarra va afirmar la màxima de "que els bascos decideixin!", és cert el que tots correctament van anomenar dret d'autodeterminació,

però el que és decisiu de Lizarra era el camí per aconseguir-ho, que encallava qualsevol procés de sobirania nacional. Per això ens vam desmarcar de Lizarra, un pacte que a més sotmetia no tansols HB sinó també la majoria del moviment obrer basc i els seus sindicats, amb moltes organitzacions, a la burgesia basca, representada pel PNV, una qüestió no pas menor que va traduir-se després, el 18 de maig del 99, en el Pacte de Legislatura i que debilita la resposta obrera i popular davant de la política antisocial que fa el Govern del PNV.

Representant d'ETA ensenyant el pacte signat amb PNV i EA. A la dreta, els tres segells que apareixen en el document. *El Mundo* 29/11/99

14 mesos d'expectatives

Però el cert és que les promeses de Lizarra i la declaració de treva d'ETA van aixecar expectatives enormes i il·lusions al poble basc, un poble cansat d'accions d'ETA cada vegada més desesperades i incomprensibles des del punt de vista de les seves conseqüències polítiques, i una repressió sistemàtica combinada entre la policia central i l'ertzantza. Primer es va condicionar el desenvolupament de Lizarra als resultats de les eleccions autonòmiques basques, i la major part del poble basc els va donar el vot, en particular l'ala més radical HB-EH va rebre un augment molt substancial de vots, potser els que havien perdut als darrers anys que havirn anat a parar o bé a l'abstenció, a IU o al mateix PNV. Després va repetir-se el discurs amb la mirada posada a les municipals i europees, perquè l'eix de la sobirania basca serien els municipis i la seva Assemblea. Després es va començar la negociació del pacte de legislatura. Si

no pas tornar als atemptats

l'eix de Lizarra era que "els bascos decidiran", els bascos havien decidit obrir el camí de la seva sobirania nacional.

Mentrestant ETA havia d'iniciar les negociacions amb el Govern. Havia explicat que la treva no podia suposar una negociació d'armes per presos, sinó que havia d'incloure la reforma del marc institucional, és a dir, que la seva missió era imposar al Govern que acceptés la decisió dels bascos. Però el Govern havia dit, per activa i per passiva, que no hi havia cap negociació política possible i que l'única cosa que negociava era el desarmament d'ETA. Sota aquestes premisses la negociació va acabar-se ben aviat. A això cal afegir la política policial que ha provocat uns cinquanta nous presoners, mentre la política d'acostament de presos i l'obtenció del tercer grau es feien amb comptagotes exasperant tot l'entorn abertzale.

Però les mobilitzacions massives en defensa dels presos demostraven que el moviment a Euskadi no estava derrotat sinó a punt per mobilitzar-se pels seus drets nacionals. Després de les eleccions municipals i europees, i amb el Pacte de Legislatura en vigor, durant l'estiu les mirades va dirigir-se una vegada més cap a les banderes que presideixen les festes locals i -com si Lizarra no existís- la *guerra de les banderes* va tornar a reproduir-se. Malgrat que Lizarra diu que els bascos decideixen, van ser les lleis monàrquiques, altra vegada, les que es van imposar. Aquesta situació pressagiava que les il·lusions feien lloc a la frustració, es va encruelir la *kale borroka*. ETA, el 28 d'agost, llança seriosament el seu advertiment al PNV acusant-ne un sector de boicotejar Lizarra. El conjunt de l'aparell amb Arzallus al capdavant va tancar files al PNV contra l'acusació d'ETA tot i que eren evidents i públiques les crítiques de sectors del partit nacionalista, començant per l'exlendakari Ardanza.

Encara quedava la reunió de l'Assemblea de Municipis, la *Udalbiltza*, en què HB havia posat tots els esforços considerant-la el nou poder institucional basc. Es va reunir el 18 de setembre però el PNV bloquejà qualsevol intent de decidir una sola mesura concreta per avançar en convertir-la en una futura constituent. La direcció d'HB havia de radicalitzar el llenguatge pel malestar de la base, van arribar les vagues de fam dels presos i de la direcció d'HB, l'anunci de l'abstenció a les generals... Només faltava el vot del PNV a favor de los Pressupostos Generals de l'Estat, els mateixos amb què es financen la repressió i els fons reservats. Potser la detenció de Belén González, interlocutora d'ETA amb el Govern, féu vessar el got.

Aznar sopava al Círculo de Empresarios el 23 de novembre, i els empresaris bascos li exigien mesures urgents pels presos per facilitar la negociació. Els empresaris bascos estaven augmentant àmpliament els beneficis amb la treva.

La fi de la treva i les conseqüències

1. Per al Govern del PNV-EA la situació extrema la

seva debilitat. HB va renunciar a Lizarra i al Pacte de Legislatura a recolzar accions violentes. El PNV no pot permetre que accions d'ETA passin sense una crítica dels seus socis. Amb tot això el Govern autonòmic ha d'aprovar els pressupostos del 2.000, ja va prorrogar els del 98 pel 99 perquè no disposava de majoria parlamentària per fer-los aprovar. Òbviament els pressupostos són els de la dreta basca, i HB anuncia que no està obligada a votar-los i exigeix "*un gir a l'esquerra*" i una "*política més social*". Recórrer al vot PSOE o al del PP acabaria de posar fi al procés de Lizarra. ¿Poden tornar a recomposar *Ajuriaenea* després de l'*órdago* d'Arzallus per Lizarra?

2. Les accions d'ETA afavoreixen l'increment de la repressió contra el moviment abertzale, aïllen el poble basc i divideixen profundament la classe obrera. Des d'aquest punt de vista la pressió tornarà a patir-la l'esquerra basca i, en particular, HB als quals Lizarra aboca a un carreró sense sortida.

3. Però el problema basc no es resoldrà per la via repressiva i policial, i les manifestacions massives han demostrat la determinació del poble basc en lluita per la seva llibertat. És necessari fer un gir en la lluita per l'autodeterminació nacional: posant l'accent en la mobilització dels treballadors i joves; aprofundir la unitat dels treballadors bascos com va començar a manifestar-se en la vaga general de maig per les 35 hores, i ha de continuar enfrontant les mesures del Govern central i autonòmic; buscant alçar una plataforma a tot l'Estat pel dret a l'autodeterminació dels pobles contra la constitució monàrquica.

Josep Lluís del Alcázar

Pressos - hostatges

El Govern ha dut a terme una política d'acostament dels presos a Euskadi que suposa una burla a les decisions del Parlament Basc que exigia una política en aquest sentit i a les massives manifestacions que també ho han reclamat. Més de la meitat dels presoners continuen fora de la meitat nord peninsular a centenars de quilòmetres de llurs famílies i només un 23% es troben al País Basc. Dels 535 presos que hi havia quan va començar la treva, uns 200 van ser excarcerats per diversos motius (Mesa Nacional, final de condemna, tercer grau, llibertat sota fiança), però hi hagueren 60 nous ingressos, entre ells alguns dels interlocutors nomenats per ETA per negociar amb el Govern i els extradits, la qual cosa eleva el nombre actual de presos a 388. Els presoners, als quals ni tansols s'aplica la legislació penitenciària vigent, han estat utilitzats com a hostatges per obligar a la rendició d'ETA. És per exigir el trasllat a Euskadi i l'amnistia, que una vintena de presoners van començar una vaga de fam, seguida durant uns quants dies per dirigents d'HB.

**Solidaritat amb els presos:
Presos a Euskadi, JA! Llibertat!**

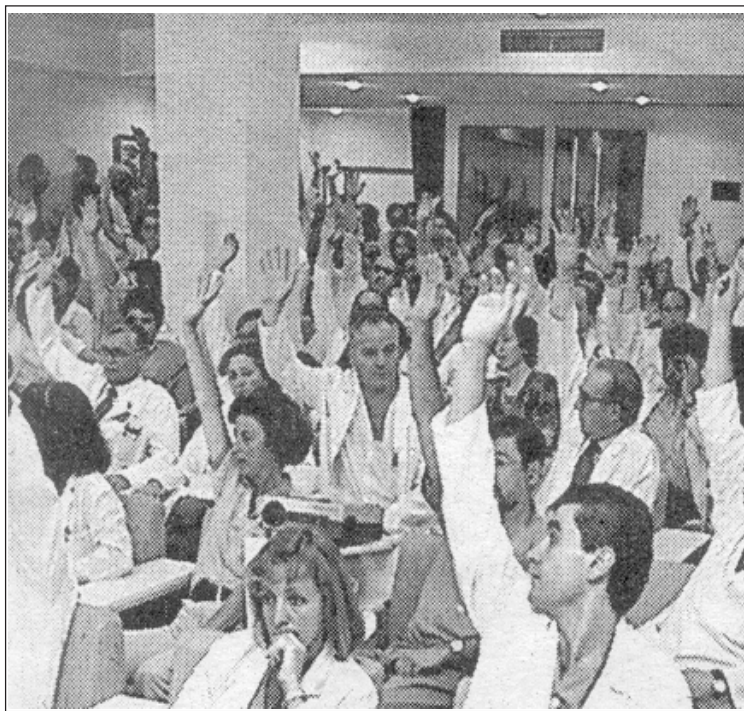
Universitat de Girona

Les assemblees: més fortes que mai

Per primera vegada en la història de la UdG, després de dos anys d'existència de la de Lletres i la de Ciències, totes les facultats tenen ja una assemblea d'estudiants en funcionament. D'una banda, això és fruit de la paràlisi imposada pels organismes—el Consell d'Estudiants amb les seves ramificacions a cada facultat—de control dels estudiants fixats pels estatuts, i també del fet que les assemblees han sabut erigir-se en una alternativa sòlida. D'altra banda aquest fet està relacionat amb les mobilitzacions en defensa de la Universitat pública del curs passat, el pes de les quals va portar íntegrament la PAF (Plataforma d'Assemblees de Facultat), la qual cosa va permetre estendre entre amplis grups d'estudiants les assemblees.

I les assemblees han nascut amb prou força per plantar cara al primer repte que ens ha ofert el rectorat: un intent de reforma de les normes de permanència que vol convertir-les, eufemísticament, en normes de progressió imposant bloquejos sistemàtics en la matriculació de matèries noves als estudiants amb assignatures pendents. Les assemblees de totes les facultats van impulsar una campanya de

recollida de signatures exigint el bloqueig de la reforma i que s'obri un debat real entre els estudiants que, amb menys d'una setmana, va recollir-ne més de cinc mil (sobre un total d'11.095 matriculats a la UdG). La Junta de Govern va passar per alt la voluntat palesa dels estudiants, -cosa que, d'altra banda, donava un argument més a les assemblees posant en evidència la democràcia nivell zero dels òrgans de govern- que va elevar amb dues esmenes irrelevantes la proposta al Consell Social. Aquest, tanmateix, amb tot el seu corollari d'empresaris, va veure's obligat a convidar portaveus de les assemblees a intervenir al ple del Consell, cosa que va provocar una sortida de to del rector cridant que no permetria "un cop d'estat de les assemblees". De moment el Consell Social ha paralytitzat el tràmit, mentre les comissions de les assemblees

treballen una contraproposta.

Però les assemblees han provocat una altra reacció d'importància qualitativa. Els claustrals no assemblearis que havien optat fins ara per l'atac frontal a les assemblees, han hagut de canviar de tàctica i baixar a discutir a les assemblees, on han rebut la contestació directa d'uns estudiants cansats de tanta burocràcia i opacitat. Així, per primera vegada amb la qüestió de la reforma de les normes de permanència, el ple del Consell d'Estudiants—i no pas de grat- va sumar-se a la iniciativa de les assemblees, convertint en no res les negociacions de tants per cents que havien mantingut fins aleshores amb el rectorat.

Ara les assemblees han de treballar en l'elaboració del pla de lluita per aquest curs de la Plataforma en Defensa de la Universitat Pública mentre enfronten unes eleccions al claustre —el dia 16 de desembre— que poden donar-los la victòria, també per primera vegada. Aleshores apareixeran nous reptes per les assemblees que hauran de decidir què fan amb aquest òrgan de control burocràtic i pressupost milionari que ha és fins ara el Consell d'Estudiants.

Eleccions al claustre de la UAB

Les eleccions celebrades el 30 de novembre no han introduït cap canvi en profunditat en la composició del claustre. Les assemblees novament han quedat en primer lloc (28 claustrals sobre 74) revalidant el mateix resultat que a les darreres eleccions. S'han presentat candidatures assembleàries a Veterinària, Traducció, Psicologia, Lletres, Polítiques, Educació, Econòmiques, Dret i Ciències.

Els sindicats d'estudiants han obtingut resultats semblants a l'any 97. La participació a les eleccions ha augmentat en quatre punts, situant-se als voltants del 16%.

Acabem amb la descoordinació a Secundària

El passat 22 de novembre, els estudiants vàrem tornar a fer mostra de la nostra impressionant capacitat per fer les coses descoordinades i, en conseqüència, inefectives (no vull dir amb això que totes les accions estudiantils hagin estat un fracàs, el passat curs vàrem fer manifestacions que tingueren ressò a tot l'estat -totes haurien de ser així-).

Però no ens ve de nou que ens trobem que els nostres «representants» (Sindicat d'Estudiants -SE- i AJEC) no es posen d'acord a l'hora de convocar les manifestacions als respectius instituts; i, a més d'això, sembla que es boicotegin. Així no fem més que posar-nos en mans d'aquells que escriuen articles on se'ns titlla d'un grupet que, saltan't-nos classe, fem el ridícul pel carrer (només cal veure la gent que assistí a la convcentració del 22-N d'Arc de Triomf, on hi havia unes 300 persones...). Aquesta mínima assistència a l'última concentració té, desde el meu punt de vista, dos factors que foren detriminants:

El primer, ja un clàssic, la manca de compromís per gran part dels alumnes que, quan es fa la votació a classe, voten a favor de la vaga, però amb l'única finalitat de perdre classe i dormir fins tard (que no veuen que això és per a tothom; o que el grau d'egoïsme és tal que a la gent li és igual als límits on s'està arribant, i només es preocupen per si arribaran a la universitat -on també es trobaran les conseqüències de tot això-). Amb aquests companys ens hem de plantar i demanar més responsabilitat.

Com a segon factor tenim els sindicats (SE i AJEC), que, en un primer moment, van convocar pel dia 18, i més tard es va aplaçar pel 22 per part del SE (que va enviar un fax a l'AJEC per proposar que ho fessin també). Al meu entendre aquest aplaçament era per un bon motiu: així coincidia amb el judici del preses antifeixistes, i es podia aprofitar la concentració estudiantil per reivindicar la llibertat sense càrrecs d'aquests: L'AJEC va fer cas omís i continuà amb la vaga del 18, on hi van acudir, només, un 15% dels estudiants. No cal repetir que la del 22 fou encara pitjor.

Tot i això el SE tampoc es salva. El dia 24 hi havia la manifestació del professorat. Gran part dels alumnes desconeixiem el perquè d'aquest aplaçament pel 22 i no s'entenia perquè no feiem la vaga junts, professors i alumnat. La meua crítica és que tot es va fer molt depressa i amb manca d'informació. Els convocants -SE, AJEC- haurien de fer reunions als instituts e informar del que pretenen fer (no caiem en allò de «tot pels estudiants però sense els estudiants»).

Per acabar, i com a opinió personal, crec que hem de seguir demostrant que, els estudiants som molts i no tant ingènuus com per no veure què s'està fent. Tenim criteri i força: **aprofitem-ho**

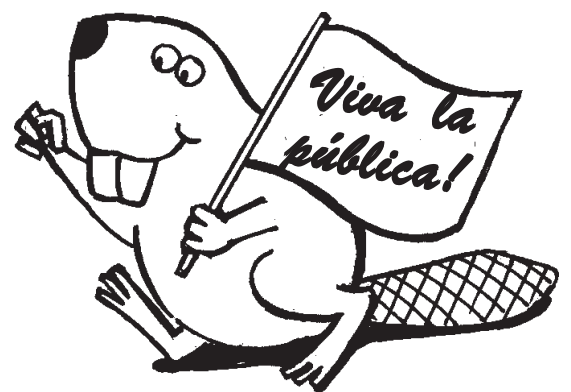
Xavi Schelling (delegat alumnes al Consell Escolar IES Menendez Pelayo.Barcelona)

Campanya en Defensa de la Universitat Pública

La campanya s'ha començat a reactivar i les assemblees de les diferents universitats s'estan reunint per coordinar-se. Es treballa sobre la proposta d'una recollida de signatures i d'una orientació contra els pressupostos de la Generalitat, proposta que s'està discutint a les assemblees.

Davant l'aparició de l'anomenat Informe Bricall, que planteja reduir encara més el paper d'estudiants i treballadors a la gestió de la Universitat, s'han dut a terme diverses mobilitzacions, entre les quals una concentració davant el col·legi d'economistes i l'ocupació del Rectorat de la Universitat de Barcelona.

D'altra banda, des de la Plataforma, s'han establert contactes amb membres d'altres sectors de l'ensenyament (col·lectius d'estudiants de Secundària, l'Assemblea d'Escoles d'adults, sindicats...) per tal de valorar accions conjuntes en defensa de l'ensenyament públic.

La Plataforma es tornarà a reunir el proper dissabte dia 18 a les 10'30h a l'edifici Jaume I de la Universitat Pompeu Fabra. Les organitzacions o col·lectius d'altres sectors de l'ensenyament estan convocats al mateix lloc a les 16'30h.

Cristina Mas (4rt Història UAB)

L'esquerra i la ingerència humanitària

Els governs imperialistes i els seus teòrics no justifiquen com abans el militarisme imperialista. No ens parlen ja de "races inferiors" ni dels "interessos econòmics nacionals", ni "d'orgull nacional" ni tan sols de la "defensa nacional". Darrera la caiguda de l'aparell estalinista mundial tampoc poden esgrimir la política de contenció del "comunisme". **Ara les presenten com intervencions militars en defensa de "la democràcia i els drets humans".**

A l'Estat Espanyol no estem orfes d'homes de doctrina. Tenim al nostre íncit **Mendiluce**, eurodiputat "independent" pel PSOE, un veritable expert europeu en "ingerència humanitària". El nostre home es troba "esgarrifat" davant "*les noves característiques dels conflictes de la postguerra freda*", amb la seva "*sinistre escalada d'horror*" i ens proposa la "**construcció d'una nova doctrina: el deure d'intervenir per raons humanitàries regulat i ben definit**".

L'esquerra i la intervenció de la ONU al Timor

Que els partits socialdemòcrates siguin avaladors i executors de la intervenció no ens causa sorpresa. Tampoc ens sorprèn massa que aprovin la intervenció aquells que van al·legar com a argument suprem contra la intervenció de l'OTAN als Balcans que el Consell de Seguretat no hagués autoritzat l'atac. El problema es complica quan es fan abanderades de la intervenció de la **ONU algunes forces de l'extrema esquerra, fins i tot de referència trotsquista** (encara que cal dir en honor a la veritat que el gruix del trotsquisme mundial ha mantingut una ferma oposició a la intervenció). Ens estem referint a Alan Krivine, dirigent destacat de la LCR francesa que va defensar la immediata intervenció de la ONU en el seu discurs al Parlament Europeu. És el cas també de les posicions defensades pel company Anibal Ramos, dirigent del POR, en un article publicat en el butlletí d'EUiA polemitzant amb el PRT.

"Ens ho va demanar la direcció timoresa"

Un dels grans arguments d'Anibal Ramos és que "*els representants de la resistència timoresa ens van insistir en que l'única manera de defensar físicament a la població civil del terror dels paramilitars i de l'exèrcit de Indonèsia, era l'arribada urgent de "cascos blaus"*". Per un altre costat, la resistència no renunciaria en cap cas a la completa independència de Timor Oriental". En el cas de la **direcció timoresa**, el maig d'aquest any el Consell Nacional de Resistència Timoresa (CNRT) va signar l' Acord de Nova York i va ser absolutament conseqüent amb ell. Va reduir la

guerrilla a la inacció i va desautoritzar les iniciatives espontànies d'autodefensa armada facilitant la massacre dels paramilitars indonesis. En plena ofensiva genocida, Xanana va declarar "**Jo sé que els soldats indonesis dispararan sobre tot i sobre tots. Demano a tothom no reaccionar**". El document presentat per Xanana a Jakarta "*És l'hora de construir. Reconciliació, unitat i desenvolupament nacional en el quadre de la transició*" és un al·legat a favor de l'**economia de mercat**. Assegura el manteniment dels contractes signats per la dictadura indonèsia amb les multinacionals. S'ofereix a "*crear zones franques industrials*", "*desenvolupar un centre financer modern*" i aprovar les lleis de "*protecció de la inversió nacional i estrangera*" i de "*secret bancari*". Es compromet també a la "*adhesió al FMI i a les institucions del Banc Mundial*".

Per desgràcia les coses estan així i tenim l'obligació d'explicar-ho a la nostra propaganda. I això no està en contradicció amb la necessitat de donar suport al CNRT, sense demanar-li res a canvi, front als militars indonesis i front els cascos blaus, davant eventuais xocs amb aquests últims. Front a l'Administració de la ONU a l'illa reclamem que tot el poder passi a un govern del CNRT i les organitzacions obreres i populars. Però, **en cap cas, ens solidaritzem políticament amb una direcció que capitula a l'imperialisme** i continuarem defensant un programa d'acció democràtic i socialista que garanteixi la independència i la lluita contra la misèria a Timor. La política del CNRT no va ser la de connectar la lluita de Timor amb la de les masses indonèsies i de tot el món. Va triar l'opció per la intervenció imperialista.

L'internacionalisme "pràctic" i la ingerència humanitària

La posició d'Anibal de sol·licitar la intervenció d'elles tropes de la ONU no es circumscriu a Timor. A la fase final de la guerra de Kosova el company va decidir recolzar l'anomenat "Manifest de París", auspiciat per alguns dirigents de la LCR francesa, Jaime Pastor a Espanya.... En aquest manifest, front a les tropes de l'OTAN, es defensava com alternativa la presència de tropes de la ONU, això sí, "*sobre la base del dret d'autodeterminació dels kosovars*". Després ha arribat Txetxènia i el company, en nom del dret dels txetxens a la seva independència passa a defensar la "supervisió de l'OSCE (Organització per la Seguretat i la Cooperació Europea)".

Llavors resulta **que a cada ocasió, sigui per defensar als kosovars, als timoresos o als txetxens, cal recórrer a alguna institució imperialista, preferentment la ONU**. Si la dinàmica és aquesta, no és conseqüència lògica fer **un front comú amb Mendiluce** i, ja posats, justificar el dret de "ingerència humanitària" i procedir a regular-ho ?

És veritat que Anibal a diferència de Mendiluce, condemna a la ONU ("*les credencials de la ONU són impresentables*") i afirma que "*la lluita solidària per la independència de Timor no seria conseqüent sense la crítica a la ONU com institució imperialista*". El problema és que pel company, **donat que "no podem abolir la ONU"... cal exigir-li la intervenció humanitària dels cascos blaus**. Segons la seva posició "*per que*

arribi a Timor quelcom més que paraules d'ànims ens hem de servir d'alguna força o institució capitalista com intermediària: un govern burgès, un exèrcit burgès, o una institució imperialista". Per ell oposar-se a la intervenció dels cascos blaus és tan com "creure tant en les frases que sembla que les podrien menjar o utilitzar com eines i fusells". En canvi, **per fer un "internacionalisme pràctic i enviar "més que paraules", acaba despatxant als exèrcits imperialistes.**

No obstant, si el nostre objectiu és canviar l'ordre actual, és fals afirmar que estem "obligats" a presentar "propostes viables" en el marc d'aquest ordre. Els Estats Units no varen perdre la guerra de Vietnam perquè va intervenir la ONU. Tampoc les masses nordamericanes van enviar als vietnamites molt més que "paraules". Però van fer quelcom més important: atacar a la bèstia imperialista en el seu propi cor amb multitudinàries mobilitzacions. Perquè les guerres no es disputen sols en camp de batalla.

Un revolucionari de la talla de L. Trotsky s'expressava el 1938, just abans de la gran guerra imperialista, en aquests termes que mantenen tota la seva vigència: **"els obrers d'un país imperialista no poden ajudar a un país antimperialista per intermedi del seu govern, qualssevol que siguin, en un moment donat, les relacions diplomàtiques i militars entre els dos països (...) el proletariat del país imperialista sempre ha de romandre en oposició de classe front al seu govern i aportar el suport al seu "aliat" no imperialista pels seus propis mètodes, és a dir, pels mètodes de la lluita de classes internacional"** (Programa de Transició)

L'internacionalisme obrer

L'internacionalisme obrer mai pot ser presentat com la manera d'enviar "més que paraules". Es presenta abans que res com la manera que, davant

cada conflicte, podem **denunciar el paper criminal de l'imperialisme, en particular de l'imperialisme propi, i mobilitzar a les masses** per mitjà de manifestacions, vagues i boicots, per imposar derrotes a la bèstia imperialista, encara que siguin parcials.

Pretendre exercir l'internacionalisme obrer a través de les institucions imperialistes és quelcom més que una paradoxa. **Porta, fatalment, a avalar la propaganda imperialista** que tracta de convertir les seves intervencions militars en actes de "ingerència humanitària". I, d'aquesta manera es destrueix la principal arma que les organitzacions revolucionàries poden utilitzar, sota les actuals circumstàncies, per convèncer a la classe obrera per lluitar contra el seu propi imperialisme: les paraules.

La implantació i la grandària del partit determinaran en quin nivell es pot mobilitzar a les masses treballadores i en quina mesura es pot exercir l'internacionalisme obrer per a que aportí "més que paraules". El 1979 la Fracció Bolxevic va organitzar la **Brigada Simón Bolívar** per ajudar als germans nicaragüencs en la seva revolució. Però l'essència de l'activitat en tots els casos constitueix en fer avançar la consciència i la mobilització de la nostra classe.

Al presentar el problema de forma que l'única sortida "viable" és la crida a que l'imperialisme intervingui, **es substitueix l'acció de les masses per l'acció de les institucions imperialistes, es tapa el vertader problema que és l'existència mateixa de l'imperialisme i es renuncia a la primera tasca que ha de tenir un partit revolucionari dins d'un país imperialista: lluitar contra tota il·lusió de les masses que les accions imperialistes es facin per defensar els interessos dels pobles.**

Joao Ricardo i Victor F

(Extractes de l'article per a publicar a l'Opció pel Socialisme 41)

Campanya per Timor Oriental

El passat dia 11 va acabar la gira d'Estebao Cabral, representant del Fretilin a la Gran Bretanya. Com a participants de la "Plataforma Cívica de Suport a Timor Est" vam intentar que els actes es fessin sobretot en organitzacions de base. Aquesta orientació va ser rebutjada per la Plataforma, quedant diluït el seu contingut polític en l'exigència de la independència immediata. El centre de la gira va quedar reduït a la recollida de diners i el reconeixement institucional per al posterior finançament de projectes.

En els actes organitzats per nosatres vam reunir 200 persones a Girona, 30 a la Universitat Autònoma de Barcelona, i 260 a Sant Andreu de la Barca. També vam concertar una entrevista amb l'alcalde del Prat de Llobregat en què es va comprometre a impulsar una crida per a l'alliberament immediat dels deportats a Timor Occidental.

Pilar Rubio

Fora l'exèrcit rus de Txetxènia!! Armes per la resistència! Reconeixement de la independència!

Des del 16 de setembre el poble txetxè és víctima d'una nova agressió de l'exèrcit rus. Bombardeigs sobre columnes de refugiats, atacs a poblacions rendides... es tracta d'una campanya oberta de neteja ètnica, contra un país que en els darrers nou anys ja ha perdut el 80% de la seva població, entre morts i desplaçats. Davant d'això, l'única opció pels txetxens és la resistència, la qual cosa ha portat a 23 alcaldes a exigir al president, Aslan Masjádov, que demani armes a Occident.

Yeltsin, d'acord amb el Primer Ministre Putin i el poderós Partit Comunista de Ziuganov, planteja la nova ofensiva com una resposta de l'Estat rus contra els grups "terroristes" txetxens a qui acusen dels atemptats contra diversos edificis de Moscou i de intervenció a la república veïna del Daguestán. Però darrera el pretext de la lluita contra l'amenaça terrorista, els interessos reals que motiven l'agressió a Txetxènia són ben diferents. D'una banda, està en joc el control rus sobre l'oleoducte Baku-Zheyjan, d'importància vital per a la zona, integrat en el projecte de construcció de vies energètiques per comunicar Europa occidental amb l'Afganistan, l'Iraq, Txetxènia, Geòrgia, Turquia, Bulgària, Macedònia i Albània... Un projecte que no té en compte pobles com el kurd, que són víctimes de genocidis sistemàtics. D'altra banda, la campanya de neteja ètnica imposada per Yeltsin, també té motivacions de signe polític. Es tracta d'aixafar la lluita dels txetxens per la independència, perquè no es pot permetre que el seu exemple d'estengui a altres zones de la Federació Russa, avui una gran presó de pobles.

Aquest nou genocidi s'està duent a terme amb la complicitat dels governs occidentals, que donen carta blanca a Yeltsin oferint-li cobertura política i de fet legitimant la seva actuació: el 19 d'octubre, després d'un mes de bombardeigs russos sobre Txetxènia, es reunien a Moscou els ministres de Justícia i Interior del G8; el 18 de novembre a la Conferència de l'OSCE,

Clinton s'entrevistà cordialment amb Yeltsin, el qual deixà ben clara la seva voluntat d'arribar fins al final en les operacions a Txetxènia. La Conferència va acabar amb un acord en què tots els membres van afirmar "reconèixer plenament la integritat territorial de Rússia i condemnar el terrorisme sota totes les seves formes". Tot això posa en evidència la doble moral dels governs occidentals, que defensen segons els convé la "ingerència humanitària" com a Timor o la no ingerència en els afers interns d'un país com a Txetxènia o Kurdistan. No són motivacions humanitaristes el que mou aquests governs sinó, en cada cas, els seus propis interessos polítics i econòmics.

La única sortida per al poble txetxè és que es recolzi la seva decisió i es pressioni els governs per reconèixer la seva independència fins a les darreres conseqüències. Això suposa també que se'ls garanteixi el dret a l'autodefensa davant aquesta agressió salvatge, i per tant que pugin disposar de l'armament que demanen. Com el 96 un element determinant – juntament a la resistència txetxena – serà la resposta del poble rus. Fa tres anys el moviment de mares de soldats (en van morir 80.000) va ser decisiu per arraconar el Govern i provocar la retirada russa. És en aquest sentit que la política dels comandants guerrillers com Basaiev i altres amb les accions per "portar la guerra a Rússia" o al Daguestan no afavoreixen la lluita per la llibertat del poble txetxè, al contrari, reforça la campanya genocida de Yeltsin i permeten la intoxicació xenòfoba del poble rus.

Cal aturar la destrucció de Txetxènia, cal la mobilització de les organitzacions de treballadors i democràtiques per la retirada immediata de les tropes russes i el reconeixement de la independència de Txetxènia, davant els hipòcrites governs que avui avalen la política genocida de Yeltsin contra el poble txetxè.

Declaració del comitè del POI sobre l'agressió de Rússia al Càucas

*1. La sagnant "operació antiterrorista" al Càucas representa una agressió contra l'estat sobirà, de fet i per dret, d'Ichkeria¹, per part del govern de "l'hereu" Putin i la tal anomenada "família". (...)

*2. La classe obrera no necessita la guerra, (...)

*3. Els esdeveniments a la fàbrica paperera a la Fàbrica de Paper del Cel·lulosa de Vyborg (CBK)

van mostrar a on estan els "bandits", qui són els "terroristes" i contra qui fa la guerra el poder de Rússia.³(...)

*4 Això evidencia, una vegada més, que el genocidi contra els camperols daguestans i la població de Txetxènia és un assaig general de repressions massives contra els treballadors de tota Rússia. (...)

*5. Per això és en defensa dels interessos de la classe obrera de Rússia –i de tot el món- no deixar-se arrossegat per la histèria xauvinista i bel·licista, exigir l'aturada de l'agressió imperial del govern de Rússia al Càucàs, denunciar la discriminació de les "persones de nacionalitat caucasiana" i assumir una posició derrotista respecte a la guerra de les forces repressives "federal" contra Txetxènia.

*6 La independència d'Ichkeria serà obra dels treballadors i camperols mateixos, lliurant-se del dictat dels seus "comandants" burgesos que es cobreixen sota consignes islàmic-radicals.

Amb aquest objectiu el Soviet del POI fixa el següent programa d'acció:

- Repudiem la massacre perpetrada per les forces repressives "federal" (...) Els milicians daguestans exigeixen armes i tenen el dret a defensar-se ells mateixos de qualsevol invasió, vingui d'on vingui. Armes als voluntaris daguestans.
- Repudiem aquesta nova expedició de càstig a Txetxènia! (...)
- Denunciem la complicitat de EE.UU i de les altres potències del G-7 amb l'agressió del govern de Rússia. (...)
- Exigim el reconeixement de la independència d'Ichkeria! No a la transformació en el "ghetto" del Càucàs condemnat a un nou holocaust!
- Condemnem la histèria xauvinista-bel·licista i el racisme anticaucaès que promouen el govern de Putin-Yeltsin i els mitjans de difusió que controla, la qual és avalada per la majoria de les faccions parlamentàries de la Duma encapçalades pel PCFR, (...)
- Exigim la retirada de les tropes federals de Txetxènia! (...) Tot el nostre recolzament als comitès de mares de soldats, que intenten salvar els seus fills d'una nova massacre.
- Exigim que el diner del pressupost es destini al pagament dels salaris i les jubilacions que es deuen, es destini a reconstruir la salut i a l'educació pública i a la

ciència i no a les enormes despeses de la casta militar i al complex industrial militar.

- Repudiem els abusos contra els treballadors i "persones de nacionalitat caucàsica" per part de les forces de "l'ordre" de Moscou (...)
- La seguretat de la població treballadora només la poden garantir els treballadors mateixos!. Recolzem activament la formació de comitès d'autodefensa obrera i guàrdies populars per edificis i per barris.
- Per altra banda repudiem l'acció objectivament provocadora dels "comandants" Basaev i Al Jattab. La seva invasió armada al Daguestan contra l'expressa voluntat de la immensa majoria dels treballadors daguestans i la seva vinculació amb múltiples segrestos i altres actes contra les masses populars de Rússia allunyen d'ells a la classe obrera internacional. I a més, amb això, ells traeixen la lluita del propi poble txetxè per la seva independència, aïllant-lo també dels seus germans del Càucàs i donant al govern de Putin una fàcil excusa per a proclamar a tot el món que "Rússia és atacada pel terrorisme internacional".

Moscou, 7 de novembre de 1999

Partit Obrer Internacional, membre del Koorkom

Notes:

- (1) Ichkeria és el nom de l'estat que els propis txetxens assignaren a la seva República després del triomf de 1995.
- (2) Els atemptats amb bombes a Moscou i altres ciutats que van causar més de 300 morts i centenars de ferits entra la població van ser atribuïts als txetxens. Però (...) la pròpia investigació no va donar encara resultats contundents que permetin provar que van ser organitzats per les guerrilles txetxenes. Encara així va quedar gravat en part de l'opinió pública aquesta visió.
- (3) A la fàbrica CBK van ser ferits de bala 18 treballadors i altres desenes van patir contusions i ferides menors per garrotades i gasos paralitzants. Els treballadors van desallotjar als antimotins, van mantenir la fàbrica sota control des de fa dos anys, lluiten per l'anul·lació de la privatització fraudulenta a una firma "anglesa", registrada a Xipre i exigeixen la seva renacionalització.

Pobles de primera i de segona

En la constitució de la Plataforma en Defensa de Timor formada per un bon nombre d'organitzacions, es va imposar que la primera exigència fos la d'exigir la intervenció de l'ONU sota els arguments que el CNRT la demanava i que no hi havia cap altre forma concreta d'aturar la massacre davant un exèrcit molt superior a la resistència com és l'indonesi. Nosaltres ens hi vem oposar perquè estem en contra de la intervenció imperialista (veure article) demanant que es manifestés només el suport a la lluita de la resistència timoresa. Però la majoria, amb una forta discussió amb EUiA representada per militants del POR, va decidir que s'havia de posar. Ara ens tornem a trobar moltes d'aquelles organitzacions en la Plataforma en Defensa de Txetxènia, davant un genocidi de dimensions similars o pitjors a les de Timor Oriental, amb un exèrcit més poderós encara que l'indonesi, Masjadov va

demanar la intervenció de l'ONU, és a dir es va reproduir la mateixa situació, però ara no: les mateixes forces no demanen la intervenció de l'ONU. Al contrari, ara el problema de com aturar el genocidi es secundari i només s'ha de fer una crida a aturar l'exèrcit rus. Però, per a ells, també la decisió dels pobles té un valor diferent: pel timorés es podia posar en el centre el reconeixement de la independència, mentre que pel txetxè (com abans pel kosovar), que també va fer el seu referèndum i decidí la independència al 91, no s'ha de passar del dret a l'autodeterminació. És lamentable que també a l'esquerra hi hagin "pobles de primera i de segona"; si el poble en qüestió està sota la influència dels antics règims estalinistes (Bòsnia, Kosova, Txetxènia...), darrera la defensa abstracta del dret a l'autodeterminació, no se'l vol reconèixer quan l'exerceixen, ni es demana la intervenció

“amb forces de pau” de l’ONU; però quan s’està sota la zona de control de les potències occidentals, aleshores sí es reconeix la independència i es demana la intervenció.

Per la nostra banda en tots dos casos hem rebutjat la intervenció de l’imperialisme, sigui sota els uniformes dels EE.UU. de l’OTAN o amb cascos blaus de l’ONU. En tots dos casos hem demanat el respecte al dret real d’autodeterminació, és a dir, a la

independència quan l’han exercit. En els dos casos hem reclamat el seu dret a armar-se per defensar-se. Volem una política independent del moviment de masses de l’imperialisme i de les pressions i interessos de la vella burocràcia del Kremlin, només cal recordar el paper genocida actual del Partit Comunista rus. Llàstima que hi hagi companys trotskystes que justifiquin i acceptin aquest discurs.

Josep Lluís del Alcázar

Colòmbia

Yankees go home!

Al LI-3 us vam informar de la campanya de solidaritat impulsada pel Congrés Mundial de la LIT-CI davant del desplegament de militars ianquis tant dins com fora de Colòmbia amb l’amenaça d’intervenir per lluitar contra el narcotràfic. Denunciarem també que l’objectiu essencial no era pas aquest sinó el de frenar un moviment pel qual un 40% del territori es trobava en mans de la guerrilla del FARC i l’ELN (per una anàlisi més extensa vegeu el Correo Internacional d’octubre).

Després d’això, sindicats i organitzacions colombianes han fet crides a la solidaritat contra la intervenció. La resposta d’organitzacions de treballadors i populars de tot el món s’ha començat a escoltar des de racons tan diferents com Argentina, Brasil o Rússia; però encara hauria de créixer més perquè fos efectiva. Alhora, el govern de Pastrana ha obert negociacions amb la guerrilla mentre continuaven els moviments de tropes a les fronteres colombianes que involucraven a quasi tots els governs de la zona. Dedicarem una anàlisi detinguda de la situació al LI-7 de gener, però volem esmentar aquí les organitzacions que com nosaltres han enviat fax a l’ambaixada colombiana i a la d’EUA contra la intervenció i ens han fet arribar les còpies: Secretariat Permanent del

Confederal de Catalunya de la CGT, USTEC-STES, Federació d’Ensenyament de CGT Catalunya, Federació d’Administració Pública de CGT Catalunya, Federació d’Ensenyament de CCOO. Girona, Escola d’Adults de Girona, Federació d’Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), Ajuda Obrera Internacional, ADAI, AEP de la UAB, Sindicat Intercomarcal de CCOO de Girona, Iniciativa per Catalunya-Verds, Federació de Banca de CCOO de Girona, Coordinadora d’ONGs de les Comarques Gironines, UGT Girona, Sindicat Intercomarcal de Serveis de Finances i Administratius de CCOO-Girona, Assemblea de Lletres de la UAB, Comitès de Solidaritat Internacionalista (CCSI), Ferran Gallego (professor d’història de la UAB), Pau i Solidaritat. CCOO Girona, Federació de la Construcció de CCOO de Girona, Maulets de Girona i l’Assemblea del Casal Popular els Químics. També com a part d’aquesta campanya van convidar-nos al programa “Mapamundi” de ràdio Contrabanda per explicar la situació colombiana i estendre la petició de solidaritat.

Aprofitem també per solidaritzar-nos amb la campanya dels comitès de solidaritat amb Colòmbia arrel de l’assassinat del cooperant basc Iñaki Egiluz, de PTM, a mans de paramilitars.

Seguim enviant faxos i feu-nos arribar les còpies. Reeditem amb totes els nostre forces el “Yankees, go home!”

M Esther del Alcázar

Pots subscriure’t a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l’apartat de correu i fer l’ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l’hem d’enviar per correu dins l’Estat espanyol i 2.500 pessetes si l’enviament cal fer-lo fora de l’Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms .....

.....

Adreça .....

Població..... CP.....

Telèfon ..... Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

<http://personal3.iddeo.es/li>

Tel-fax 93- 296 68 89

LI